

taget og gennemført, giver sig til at kritisere den, men her tror jeg, vi staar overfor noget, som vi gør klogt i at tage til Efterretning. Jeg tror, der er noget berettiget i den Kritik, hvormed man har modtaget denne Lov. Der er en Bestemmelse i denne Lov, som har vakt ganske overordentlig Uvillie, det er Bestemmelsen om de 2 Kr.s Jagtkort, som enhver Ejer skal have — jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Hauge smiler, ja, man kan næsten smile af det, men ikke des mindre er Forholdet det, at denne Bestemmelse har skabt en Uvillie ude i det ganske Land, som jeg synes, vi skulde se at komme bort fra. Der er ikke Spor af Grund til at opretholde Bestemmelsen, naar den stadig vækker Irritation, som denne har gjort. Jeg har gennem nogle Notitser i Bladene set, at den højtærede Landbrugsminister agter at foreslaa Ændringer i Jagtloven. Jeg vil meget henstille, at han da tager under alvorlig Overvejelse, om det ikke var muligt at slippe væk fra disse 2 Kr.s Jagtkort. Folk kan i Almindelighed ikke fortstaa, at de for at gaa paa Jagt paa deres egne Jorder skal gaa hen og give Sognefogeden 2 Kr. Det har irriteret dem, og det forekommer mig ogsaa at være en Bestemmelse, som man uden Skade maatte kunne udelade.

Idet jeg altsaa henstiller, at man gør et Forsøg paa, om det ikke er muligt at borttage denne Anstødssten, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa et andet Forhold, der ligeledes vedrører Jagtloven, og som jeg ogsaa tror trænger til at komme ind i et bedre Leje. Som bekendt kom der en Bestemmelse ind i Jagtlovens § 26, der gaar ud paa, at en Ejer kan faa Tilladelse til at øve Natjagt paa Vildt, naar det gør Skade paa hans Jorder. Det var en Bestemmelse, der kom ind i sidste Øjeblik; saa vidt jeg erindrer, var det først ved tredie Behandling. Det er muligt, at det ved nærmere Overvejelse har vist sig, at den ikke burde have været sat ind, men det skal jeg ikke udtale mig om — jeg er ikke selv Jæger i egentlig Forstand. Men nu er Bestemmelsen en Gang kommet ind i Loven, og naar Befolkningen anskaffer sig denne Lov, saa tager den selvfølgelig Bestemmelsen, som den staar i Loven. Bestemmelsen gaar ud paa, at Landbrugsministeriet efter Sogneraadets eller Kommunalbestyrelsens anbefaling kan give en Lodsejer Tilladelse til at øve Natjagt paa Vildt, der gør Skade paa hans Marker. Nu har jeg Følelsen af — det er den Erfaring, jeg har gjort —, at man i Land-

brugsministeriet nærer en vis Uvillie mod denne Bestemmelse. Det er maaske forstaaeligt, men selv om man har en saadan Uvillie, forekommer det mig, at saa maa man enten drage Omsorg for at faa den fjernet eller ogsaa føre den ud i Livet paa den Maade, som det nu en Gang har været Lovens Mening. Maa jeg nævne et Eksempel. En Mand bor saaledes, at hans Jorder paa de tre Sider er omgivet af store Skove. Han vilde i Aarenes Løb have lidt et betydeligt Tab, hvis ikke han havde Ret til at gaa ud og skyde Dyrene ned. Det er en Kendsgerning. Enhver, der kender lidt til saadanne Forhold, ved, hvor megen Skade Vildtet kan øve, f. Eks. paa Vintersæden, naar Jorden ligger som angivet. Denne Mand gaar ud fra, at er der nogen, der bør have Ret til at gøre Brug af Bestemmelsen i § 26, saa maa det være ham. Han søger derfor Kommunalbestyrelsen og faar dens anbefaling paa et Andragende om at faa Ret til Natjagt. Dette Andragende gaar ind til Landbrugsministeriet. Det forekommer i alt Fald mig, at Manden er berettiget til at gaa ud fra, at naar han har Kommunalbestyrelsens anbefaling, saa vil han ogsaa faa Ministeriets Tilladelse. Det sker imidlertid ikke, i alt Fald ikke uden videre. Der gaar lang Tid; saa viser det sig, at dette Andragende, der i og for sig synes ret simpelt, fra Landbrugsministeriet er sendt til Amtet og fra Amtet er gaaet til Politimesteren, og en skønne Dag faar Manden en Skrivelse, hvorefter han bliver opfordret til at skaffe Attest fra to uvildige Mænd paa, at Dyrene gør Skade paa hans Marker. Manden skaffer sig en saadan Attest; det er ikke vanskeligt at faa to Mænd til at skrive den Attest under saadanne Forhold. Den indsendes, og saa gaar han naturligvis ud fra, at nu maa Sagen være i Orden. Der gaar atter lang Tid, og først efter 4 Ugers Forløb faar Manden Svar fra Ministeriet paa det Andragende, han har indsendt, men ikke en Tilladelse til at udøve Jagtretten, men et Afslag, som Landbrugsministeriet begrundet dermed, at det ikke gennem de Erklæringer, der er indsendt, er bevist, at Vildtet har gjort Skade paa hans Marker. Det vil med andre Ord sige, at fordi der et Sted i Loven staar, at Tilladelse gives paa Sogneraadets anbefaling, forlanger man i Landbrugsministeriet, at Manden skal bevise, at Vildtet har gjort Skade paa hans Mark. Jeg siger, det er muligt, at Landbrugsministeriet kan have sine Grunde for at træffe en saadan Afgørelse, men saa forekommer